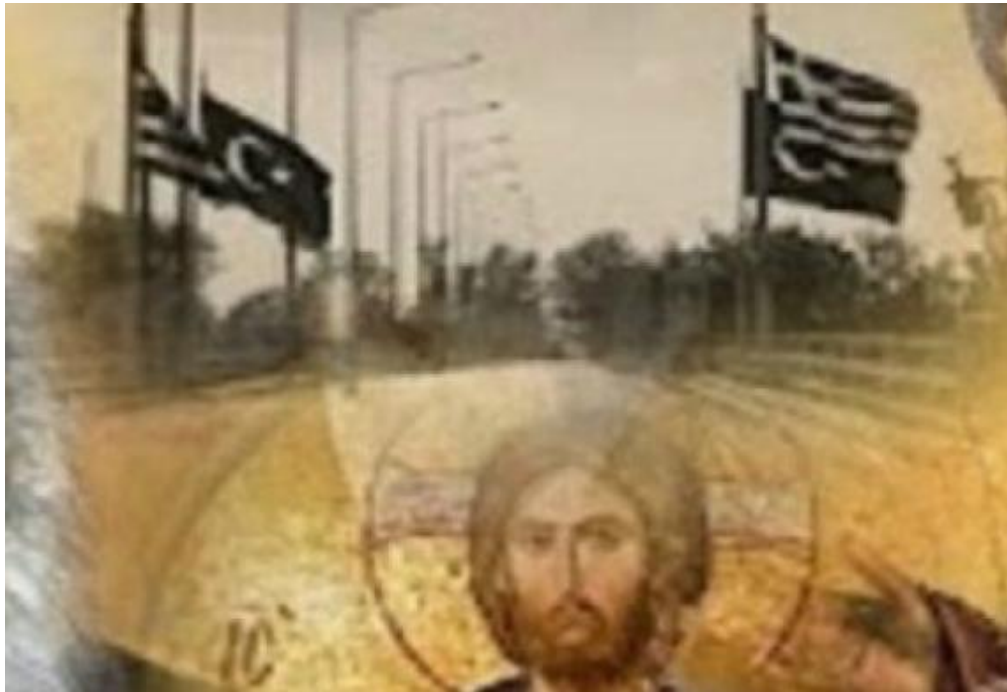

Δύο κόσμοι.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς

Η παράδοση της καρδιάς μας στο Χριστό δε σημαίνει πως όλα τελείωσαν. Ότι πετύχαμε ήδη την ηθική μας τελειοποίηση. Απλώς στρέψαμε τη ζωή μας και πήραμε την κατεύθυνση που οδηγεί στο Θεό. Αλλά αυτή η κατεύθυνση της πορείας δε σημαίνει πως φτάσαμε στο σκοπό.

Ανάγκη να καταβληθεί κόπος και μόχθος πολύς. Επαγρύπνηση και προσοχή ακατάπαυστη, για να εξασφαλιστεί το απαρέγκλιτο της πορείας. Αγώνες σκληροί και έλεγχος αδιάκοπος και ανανέωση του ενθουσιασμού και υπομονή αδαπάνητη και επιμονή ακατάβλητη απαιτούνται.

Η παρέκκλιση ίσως είναι αναπόφευκτη. Απαραίτητη όμως η διόρθωσή της. Αλλιώς, θα ξεφύγουμε από την πορεία που διαλέξαμε. Άλλο το να αποκλίνει κανένας από λάθος ή αδυναμία και άλλο να παραμένει, έστω και παθητικά, στην απόκλιση μετά τη διαπίστωσή της.

Αυτή η συνέπεια προς το αρχικό μας ξεκίνημα θα μας κρατήσει σταθερά στου Χριστού τον κόσμο. Θα είναι μια εσωτερική πληροφορία και τρανή απόδειξη πως αληθινά αγαπάμε το Θεό.

Έπειτα η επιλογή της πορείας προς το Θεό έχει και μιαν άλλη συνέπεια. Τη συστηματική απομάκρυνση από καθετί που ανήκει ή οδηγεί στον αντίθετο του Χριστού κόσμο. Είτε υλικό, είτε πνευματικό είναι αυτό. Είτε πρόσωπο, είτε πράγμα, είτε κατάσταση.

Ένα είναι βέβαιο. Ο κόσμος που περιφρονούμε, ο αντίθετος προς το Χριστό, δε θα μας αφήσει ήσυχους. Θα μας επιτεθεί με χίλιους τρόπους. Θα προσπαθήσει να μας ελκύσει. Άλλοτε με κατευθείαν επιθέσεις. Με την προσβολή την απατηλή της αμαρτίας και της απιστίας σαν τη μόνη ικανή να ικανοποιήσει το νου και την ψυχή μας. Άλλοτε με πλάγιες και έντεχνα πονηρές επιθέσεις που θα ξεπηδούν από τον ίδιο μας τον εαυτό. Θα συμμαχήσουν ο εγωισμός, τα πάθη, οι αδυναμίες μας με αυτό τον κόσμο της αμαρτίας.

Ίσως θα είναι πολύ δύσκολες οι στιγμές που θα περάσουμε μερικές φορές, ανάμεσα από δύο πυρά. Ανάμεσα στις συνδυασμένες προσβολές από δυνάμεις ισχυρές που θα προέρχονται από μέσα μας και από το περιβάλλον. Επιδίωξή τους ο κλονισμός μας. Η υποχώρηση και συνθηκολόγησή μας με την απιστία και την αμαρτία.

Όσο φοβερές κι αν είναι αυτές οι επιθέσεις, μη δειλιάζουμε. Όσο κι αν περνάμε δύσκολες και φουρτουνιασμένες στιγμές, μη χάνουμε την πίστη και την ελπίδα μας. Οι λογισμοί, και τα καλέσματα τα ελκυστικά της αμαρτίας είναι ξένα. Ας έχουμε την αποφασιστικότητα και τη γενναιότητα να τα απομακρύνουμε.

Μόνο αν αφήσουμε να βρουν έδαφος στην ψυχή μας, θα πρέπει να ανησυχήσουμε. Αν δούμε πως συνευδοκούμε σε ιδέες που ανήκουν στον εχθρικό προς το Θεό κόσμο, ανάγκη να λάβουμε τα μέτρα

μας. Να κάνουμε αντεπίθεση. Να διαλύσουμε τα αμαρτωλό προγεφύρωμα που βρήκε τόπο στον ψυχικό μας κόσμο.

Η συναίνεση για την αμαρτία είναι το κακό. Η σκέψη πως μπορεί κανένας να τα συνδυάσει και τα δύο. Και στο Θεό να αρέσει και την αμαρτία να πράττει. Και στο Θεό να υπακούει και στην υλοφροσύνη να υποτάσσεται.

Ο κίνδυνος θα είναι μεγάλος, όταν διακρίνουμε πως τον εχθρό, την αντιχριστιανική και αντιεκκλησιαστική σκέψη, τον βλέπουμε φιλικά.

Όταν το κακό που εισβάλλει στην καρδιά μας εξακολουθούμε να το θεωρούμε σαν εχθρό και αντιστεκόμαστε και λυπόμαστε για τις τυχόν υποχωρήσεις μας, μη φοβόμαστε. Αυτή η ανησυχία και η στεναχώρια μήπως υποταχτούμε σ' αυτόν είναι δείγμα πως δεν έχουμε συμφιλιωθεί μαζί του. Αυτή ακριβώς η άμεση συγκίνησή μας για την αμαρτία που μας πολιορκεί και η αδημονία μας να ανακτήσουμε την ψυχική μας γαλήνη, δείχνει πως δεν έχουμε καλές σχέσεις μαζί της.

Παλεύουν μέσα μας πάντα δυο κόσμοι. Και θα παλεύουν όσο βρισκόμαστε στη ζωή. Ποια θέση θα πάρουμε σ' αυτή την πάλη; Θα υποταγούμε στην απαίτηση της αμαρτίας;

Είναι κουραστικός ο αγώνας. Αλίμονο αν ενδώσουμε. Ως το τέλος θα παλέψουμε. Θα ζητήσουμε από τον Κύριο να μας δώσει αντοχή και θάρρος. Η αμφιταλάντευση πρέπει να λείψει.

Η μεταπήδηση κατά καιρούς από το στρατόπεδο του Κυρίου στο αντίθετο και η επάνοδος θα μας καταπονήσει. Θα διχάσει την προσωπικότητά μας. Θα εξοντώσει τις ψυχικές δυνάμεις μας. Το ίδιο και η προσπάθεια να τα συμβιβάσουμε στη ζωή μας.

Η αντίσταση μέχρις εσχάτων θα μας δώσει ζωή. Η απόκρουση και περιφρόνηση του κακού. Θεός φυλάξοι μήπως αρχίσουμε τις

υποχωρήσεις με προοπτική την συνύπαρξη των δύο κόσμων μέσα μας. Απεργαζόμαστε έτσι την κατάρρευση της πνευματικής μας υποστάσεως. Την εξουθένωση της ψυχής μας. Βάζουμε δυναμίτη στη βάση του πνευματικού μας οικοδομήματος. Καθιστούμε τον εαυτό μας ανίκανο να δημιουργήσει κάτι σοβαρό στη ζωή.

Όταν όμως συνεχίσουμε τον αγώνα ξέροντας πως και οι στιγμές της αδυναμίας θα υπάρξουν και οι επιθέσεις, όσο αναπνέουμε, δε θα λείψουν, θα μείνουμε σταθεροί του Θεού την παράταξη. Με ψυχραιμία, προσγειωμένοι, θα προχωρούμε στην ηθική μας τελείωση.

Κι αν λυγίσουμε κάποτε και πέσουμε, μην εκνευριζόμαστε. Μη δυσανασχετούμε. Με ταπείνωση θα αναγνωρίσουμε την αδυναμία, το λάθος μας. Στηριγμένοι στην απέραντη αγάπη του Θεού θα ξανασηκωθούμε. Για να συνεχίσουμε ανάμεσα σε επιθέσεις και πτώσεις τον αγώνα μας.

Ένα δεν θα επιτρέψουμε στον εαυτό μας. Να εγκαταλείψουμε την παράταξη του Χριστού, το δρόμο της αρετής και της σωτηρίας. Είναι στενός και δύσκολος. Λίγοι τον ακολουθούν.

Μη μας φοβίζει αυτό. Συντροφιά με τον Χριστό οι δυσκολίες θα υπερνικηθούν. Δε θα μας ταραξεί το πλήθος που τρέχει στον εύκολο δρόμο της αδράνειας της πνευματικής. Μαζί Του θα ξεπεράσουμε κάθε εμπόδιο. Για να φτάσουμε ως την ολοκλήρωση του αγώνα. Την απόλαυση της νίκης.

**Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας,
«Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Γ', σελ. 61.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>